

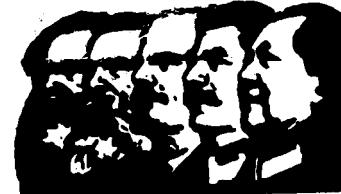

“Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
N. Ζαχαριάδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδνη και λαοί ενωθείτε!

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16 ΦΛΕΒΑΡΗ 1996 ΑΡ. ΦΥΛ. 250 ΔΡΧ. 150

Συνομιλίες Επανάστασης-Τουρκίας δίχως τρίτους ΟΧΙ ΣΤΗ ΔΙΕΘΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΑΙΚΟΥ που επιδιώκει η ρώσικη υπερδύναμη

Τις τελευταίες μέρες βρισκόμαστε μπροστά σε μια πελώρια στροφή της διπλωματικής ταχτικής των ρωσόδουλων.

Μέχρι τώρα η γενική θέση ήταν: “Δε διαπραγματεύμαστε τίποτα, δε συζητάμε με την Τουρκία”. Η μόνη αναπόφευκτη εξαιρεση σ' αυτόν τον κανόνα ήταν η διαφορά για την υφαλοκρηπίδα, στην οποία υπάρχει έτσι κι αλλιώς υποχρέωση διαλόγου από το ίδιο το Διεθνές Δίκαιο, είτε πρόκειται για συνυποσχετικό είτε για διαιτησία.

Τώρα διαμορφώνεται μια νέα γραμμή με την ουσιαστική υιοθέτηση από όλο το ρωσόδουλο στρατόπεδο της γραμμής της προσφυγής στη Χάγη για την Ίμια. Επειδή οι ρωσόδουλοι φοβούνται ότι μια απότομη στροφή θα προκαλούσε προβλήματα στους σοβινιστές, ιδιαίτερα αμέσως μετά τις μέρες της υστερίας που ακολούθησαν το επεισόδιο, πήγαν σιγά-σιγά.

Την πρόταση για την προσφυγή στη Χάγη την έριξε ο Γ. Παπανδρέου στο Χόλμπρουκ, και αμέσως μετά την υιοθέτηση ο πάντα φιλορώσος Κλίντον. Για να μαλακώσουν το μπέρδεμα του ΠΑΣΟΚ, που προκάλεσε μια τέτοια αλλαγή ταχτικής, ο Πάγκαλος και ο Γ. Παπανδρέου εφεύραν το τέχνασμα ότι όταν μιλάνε για τη Χάγη εννοούν προσφυγή της Τουρκίας στη Χάγη. Αλλά η Τουρκία ήταν γνωστό από πριν ότι δε θέλει προσφυγή στη Χάγη για καμιά ελληνοτουρκική διαφορά, επειδή θέλει όλες οι διαφορές -μαζί και το Κυπριακό- να γίνουν αντικείμενο συνολικής ενιαίας διαπραγμάτευσης και λύσης. Εκείνο που έχει λοιπόν νόημα είναι ότι η Ελλάδα θεωρεί θετικό πράγμα να λέει ένας τρίτος, εν προκειμένω οι ΗΠΑ, ότι η Χάγη είναι χώρος για τη λύση του προβλήματος. Όμως η Χάγη, ένα ξένο δικαστήριο, σύμφωνα με την αδιαπραγμάτευτη “εθνική” λογική του Παπανδρέου δεν έχει κανένα δικαίωμα να εξετάσει το

απαράγραπτο “εθνικό μας δικαιώμα” πάνω στους ιστορικούς βράχους της Ίμια. Αν η Ίμια, το πρώτο -σύμφωνα με τους σοβινιστές- αμφισβητούμενο από τους Τούρκους εθνικό έδαφος, μπαίνει ουσιαστικά σε διεθνή διαιτησία, μπορεί κανείς να φανταστεί πόσο εύκολα περνάνε όλες οι άλλες διαφορές σ' ένα τέτοιο καθεστώς. Από εδώ μέχρι τον καταραμένο ελληνοτουρκικό διάλογο δεν υπάρχει παρά ένα μόλις βηματάκι, που το διάβηκαν ήδη ο ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ, ενώ ετοιμάζεται και ο Έβερτ. Βέβαια, όποια το-

ποθέτηση για διάλογο γίνει φροντίζει προηγούμενα να βάζει μπροστά τη φρασούλα «αρκεί να μην μπαίνουν σε συζήτηση τα κυριαρχικά μας δικαιώματα».

Αυτή η τελευταία φρασούλα στην ουσία της αναιρεί οποιοδήποτε διάλογο, γιατί αυτός προϋποθέτει ότι μπαίνουν σε συζήτηση με τον απέναντι ακριβώς αυτά τα δικαιώματα. Για την ακρίβεια, επιχειρείται με το διάλογο, δηλαδή ειρηνικά και όχι πολεμικά, η οριοθέτηση αυτών των δικαιωμάτων για καθεμιά από τις δυο πλευρές.

Το ερώτημα είναι: Αυτή η φρασούλα έχει πραγματική ισχύ ή είναι ένα πρόσχημα για να περάσει στους σοβινιστές το είδος του διαλόγου που θέλουν οι ρωσόδουλοι; Η απάντηση σ' αυτό το ερώτημα έχει να κάνει με το τι θέλει σ' αλήθεια αυτό το σκυλολόγι και γιατί άλλαξε ξαφνικά ταχτική.

Δεν μπορούμε σήμερα να απαντήσουμε σ' αυτό με σιγουριά, γιατί βρισκόμαστε μπροστά σε μια ολότελα καινούρια φάση. Όμως μπορούμε να κάνουμε μερικές υποθέσεις.

Φαίνεται καταρχήν ότι η γραμ-

μή του “μη διαλόγου” αντιστοιχούσε σε μια εποχή όπου η Ρωσία δεν “έπαιξε” στο Αιγαίο, καθώς μέχρι πριν το Ντείτον το “ορθόδοξο τόξο” κρινόταν στο Σεράγεβο. Σε μια τέτοια εποχή, κατά την οποία γενικά η Ρωσία έμενε κρυμμένη, η ταχτική “δε συζητάμε” είχε σαν στόχο να κρατάει πάντα ανοιχτή την πληγή του Αιγαίου, να φοβίζει πάντα τον ελληνικό λαό και ταυτόχρονα να κρατάει έξω από την ελληνοτουρκική σύγκρουση τις Η-

συνέχεια στη σελ. 2

ΗΓΕΜΟΝΙΑ ΛΑΛΙΩΤΗ ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΣΗΜΙΤΗ;

Η κυβέρνηση Σημίτη αποδείχνεται μέρα με τη μέρα ανίκανη να εφαρμόσει έστω κι ένα μικρό μέρος από τα δημοκρατικά εκσυγχρονιστικά καθήκοντα που έβαζε στον εαυτό του το πολιτικό ρεύμα που ο Σημίτης εκφράζει μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Αντίθετα, αποδείχνεται όλο και περισσότερο ότι η κυβέρνηση Σημίτη χρησιμοποιείται σαν εφαλτήριο για να ανέβει στην κομματική και κρατική εξουσία η υπεραντιδραστική ρωσόδουλη κλίκα Λαλιώτη.

Δεν υπάρχει πια καμιά αμφιβολία για το ότι το ευρωπαϊκό ρεύμα Σημίτη έχει συνειδητά συμμαχήσει με την κλίκα Λαλιώτη. Αυτό είχε φανεί από την αρχή με τη σύνθεση της κυβέρνησης, στην οποία οι ρωσόδουλοι είχαν πάρει πέντε υπουργεία (ΥΠΕΧΩΔΕ, Λαλιώτης να μπει στην κυβερνη-

παιδείας, Γεωργίας, Μακεδονίας, Αθλητισμού -το τελευταίο έχει τη μορφή υφυπουργείου, αλλά είναι ένα πραγματικό και πανίσχυρο υπουργείο). Στη συνέχεια αυτή η συμμαχία επιβεβαιώθηκε σκανδαλώδικα με την είσοδο του Λαλιώτη στην κυβερνητική επιτροπή και την ύψωση της κυβερνητικής επιτροπής σε καθήκοντα που μέχρι τότε είχε το ΚΥΣΕΑ. Όπως είναι γνωστό, ο ΥΠΕΧΩΔΕ δε συμμετέχει στο ΚΥΣΕΑ. Όμως δε συμμετέχει και στην κυβερνητική επιτροπή λόγω παρακατανής θέσης του ΥΠΕΧΩΔΕ στην επίσημη ιεραρχία των υπουργείων. Γι' αυτό η κυβέρνηση ανέβασε το ΥΠΕΧΩΔΕ από τη 17η θέση της ιεραρχίας, στην οποία βρισκόταν ως τώρα, στην 7η θέση, ώστε ο Λαλιώτης να μπει στην κυβερνη-

τική επιτροπή.

Αυτή λοιπόν η συμμαχία είναι σήμερα παραπάνω από σαφής και από μόνη της είναι ένα τερατώδες λάθος για την κυβέρνηση Σημίτη. Αυτό το λάθος το είχαμε εντοπίσει στα προηγούμενα φύλλα της Νέας Ανατολής. Πρόκειται για την εικόνα που έχει ολακερη τη ευρωπαϊκή αστική τάξη για το βαλκανικό πρόβλημα, δηλαδή για το βαλκανικό αντευρωπαϊσμό. Η εξήγηση που δίνουν γι' αυτό είναι ότι φταίει ο εθνικισμός και οι εθνικιστές. Εξειδικευμένη αυτή η αντίληψη στην Ελλάδα λέει ότι για την αντιευρωπαϊκή γραμμή στο ΠΑΣΟΚ φταίνε οι Τσοχατζόπουλος-Αρσένης-Λιβάνης, δηλαδή οι εθνικιστές. Στα μάτια των φιλοευρωπαίων δημοκρατών οι ρωσόδουλοι είναι λι-

γότερο εθνικιστές. Πραγματικά, ο Λαλιώτης, ο Τζουμάκας, ο Ανδρουλάκης, οι “ρώσοι” του ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ είναι λιγότερο εθνικιστές.

Για την ακρίβεια, είναι εντελώς αντιεθνικιστές, όπως κάθε συνεπής πράχτορας μιας υπερδύναμης. Αυτοί ντύνονται εθνικιστές μόνο για να συσπειρώσουν τον εθνικισμό στο πλευρό της Ρωσίας. Ο ρόλος τους είναι να φουντώνουν τον εθνικιστικό πυρετό για να φέρουν πελατεία στο αφεντικό τους και ύστερα να ρίχνουν κρύο νερό στους εθνικιστές, γιατί αυτοί γίνονται επικίνδυνοι όταν η Ρωσία πρέπει να επιβληθεί η ίδια σαν αφεντικό στη χώρα. Οι εθνικιστές είναι εξαιρετικά χρήσιμοι στους

συνέχεια στη σελ. 3

ΨευτοΚΚΕ: Ενα κόμμα για τους εργαζόμενους στρατοκράτες

«Ο ανθρώπινος παράγοντας στο περιθώριο». Με αυτό τον τίτλο ο Ριζοσπάστης στις 6-7 Ιανουαρίου αναφέρεται με ολοσέλιδο άρθρο στις στρατιωτικές δαπάνες στο φετινό προϋπολογισμό. Εκεί αναφέρονται τα εξής χαρακτηριστικά: «...Το πιο εντυπωσιακό είναι πως βρίσκεται η Ελλάδα στην πρώτη θέση μεταξύ όλων των χωρών του κόσμου... στις αγορές όπλων...

...Ειδικότερα για το 1996 οι ορατές στρατιωτικές δαπάνες δηλαδή αυτές που καταγράφονται σαν τέτοιες, προβλέπεται να φτάσουν περίπου το 1 τρις 363 δις, 10,4% πάνω από τις αντίστοιχες περιστάσεις, οι οποίες ήταν κατά 17,4% αυξημένες σε σχέση με το 1994...»

Θα μπορούσε να πει κανείς πως μοιάζει με ένα άρθρο της Νέας Ανατολής πριν από λίγο καιρό, όπου στο ζήτημα πώς μπορούν να βρεθούν λεφτά για αυξήσεις στους μισθούς είχαμε αναφερθεί στην περιοπή των πραγματικά τεράστιων στρατιωτικών (και όχι αμυντικών, όπως αρέσκονται να τις λένε) δαπανών για την ανάπτυξη της βαριάς βιομηχανίας.

Βέβαια, εδώ είναι η μέρα με τη νύχτα. Αυτά τα λίγα αποσπάσματα που αναφέραμε και οι κραυγές για τα υπέρογκα ποσά έχουν τη γνωστή κνίτικη κατάληξη: «Αποτελούν έναν από τους βασικούς μοχλούς καθυπόταξης από τα διάφορα ιμπεριαλιστικά κέντρα». Με λίγα λόγια, φωνάζουν οι κνίτες για το ΝΑΤΟ και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Γιατί βέβαια δεν είδαμε καμιά κραυγή διαμαρτυρίας για την παλιότερη συμφωνία με τη Ρωσία για τη ναυπήγηση ρώσικων πλοίων που βούλιαζαν τα ναυπηγεία.

Προφανώς το ψευτοΚΚΕ δε θα είχε πρόβλημα αν η προμήθεια

στρατιωτικών υλικών γινόταν από την άλλη πλευρά.

Το ψευτοΚΚΕ, υπηρετώντας πιστά το αφεντικό του, το ρώσικο φασισμό, δεν μπορεί να αμφισβητήσει τον αντιτουρκισμό και τον ντε φάκτο «εξ Ανατολής κίνδυνο», που έστειλε με τα γόνατα όλο το σοβινισμό στην αγκαλιά της Ρωσίας.

Γιατί εκεί βρίσκεται το ζουμί όλης της υπόθεσης: Ξεδένουμε τόσα λεφτά γιατί κινδυνεύουμε από την Τουρκία. Αυτό αποτελείται ιερά και τα όσια του έθνους που κανείς δεν επιτρέπεται να το αμφισβητήσει.

Και αφού το ψευτοΚΚΕ πρέπει να παίζει με το σοβινισμό, άλλοτε να τον τσιγκλά και άλλοτε να βάζει πάγο, αντιστρέψει το δίλημμα: Δώστε λεφτά στους στρατιωτικούς, αξιοποιήστε τον ανθρώπινο παράγοντα.

Πρέπει λοιπόν το σκυλολόι των φασιστών και των σοβινιστών να ταΐστει καλά. Και η φύση του Ριζοσπάστη είναι τέτοια, ώστε να υπερασπίζεται ανοιχτά τις κινητοποίησεις των αποστράτων (χουντικοί, φασίστες) έξω από το Υπουργείο Άμυνας με αίτημα τις αυξήσεις!!!

«Εμφαση στον ανθρώπινο παράγοντα», κραυγάζει ο Ριζοσπάστης, για να πάμε μια ώρα αρχύτερα σ' έναν άδικο πόλεμο και σε σφαγή με τον απέναντι λαό.

Όμως ένα γνήσιο πραχτορείο δεν μπορεί να στηρίζεται μόνο στο σκυλολόι του παλιού φασισμού, των καραβανάδων παλιάς σχολής, που δεν καταλαβαίνουν πολλά από ρώσικες στρατηγικές και δεν ονειρεύονται παρά την κατάληψη της Πόλης.

Ο σοσιαλφασισμός πρέπει να φτιάξει το δικό του στρατό μέσα στο στρατό, το δικό του αίμα. Γι' αυτό η ΚΝΕ έστελνε και στέλνει

αθρόα τα μέλη της στις στρατιωτικές σχολές. Μην ξεχνάμε τον καγκεμπίτη Σερεπίσιο, ανώτερο στέλεχος του Πολεμικού Ναυτικού, που κατηγορήθηκε για κατασκοπεία υπέρ της Ρωσίας πριν από χρόνια, και την υποστήριξε που του έδωσαν οι ρωσόφιλοι του ΠΑΣΟΚ.

Αυτός είναι ο ανθρώπινος παράγοντας που αναφέρει ξανά και ξανά ο αρθρογράφος του Ριζοσπάστη. Ένας τέτοιος «εθνικός, πατριωτικός, αριστερός» στρατός θέλει οικονομικά κίνητρα, «ποιότητα ζωής».

Γράφει ο «Ρ»: «...Όπως είναι γνωστό, πολλές εκαποντάδες στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων έχουν παρατηθεί αναζήτωντας μια καλύτερη τύχη, έναν καλύτερο μισθό στον ιδιωτικό τομέα. **Παρατηρείται και εδώ το φαινόμενο της αφαίμαξης στελεχών που έχει εκδηλωθεί γενικότερα στο δημόσιο τομέα...** (σσ: η υπογράμμιση δική μας)».

Αυτή είναι η νέα γενιά των στρατιωτικών, εξίσου κομπλεξικών με τους κλασικούς καραβανάδες.

Και στο τέλος του άρθρου, αφού υπερασπίστηκε τους απόστρατους, για να αποκτήσει λίγη «αριστερή τσίπα» ο Ριζοσπάστης θυμήθηκε και τη βάση, τους άλλους φαντάρους και το μισθό του χιλιάρικου που δίνει το κράτος, σαν ακόμα ένα δείγμα ντροπής!!

Η δική μας θέση είναι:

Ούτε μια δραχμή αύξηση σ' αυτούς που μας πάνε σ' έναν άδικο πόλεμο με τον τούρκικο λαό.

Ούτε μια δραχμή σ' αυτούς που έχουν βάλει αυτή τη χώρα πρωτοπόρα στο παγκόσμιο μέτωπο της αντίδρασης και του φασισμού.

Κύπρος: Τα συνήδη γέματα

(Ελευθεροτυπία, 9/2):

«Μία προσεκτική εκτίμηση την οποία είχαμε κάνει προτού έρθουμε, κατά τη διάρκεια της κρίσιμης εκείνης περιόδου, ήταν ότι οι τουρκικές δυνάμεις στην Κύπρο δεν εκινήθησαν απειλητικά (σσ: η υπογράμμιση της εφημερίδας). Παρέμειναν εις τα στρατόπεδά τους, εξαιρουμένης μιας κίνησης, η οποία προήρχετο από μικρό αριθμό αρμάτων τουρκικών (περίπου 15 των αριθμού), τα οποία προσήγισαν τη γραμμή αντιπράθεσης, αλλά δεν ήταν σημαντική μετακίνηση δυνάμεων. Όσον αφορά τα όσα αναφέρθησαν, ότι επισημάνθησαν τουρκικά πολεμικά σκάφη στα ανοικτά της Κύπρου, αυτό δεν είναι γεγονός. Πέρασε από τα στενά μεταξύ Τουρκίας και Κύπρου ένα αντιτορπιλικό, το οποίο συνόδευε αρματαγωγό, το οποίο μπήκε στο λιμάνι της Αμμοχώστου και εξεφόρτωσε μερικά άρματα. Τα άρματα όμως αυτά δεν ήθαν λόγω της κρίσεως. Ήταν προγραμματισμένη μεταφορά αρμάτων, για την οποία εμείς είχαμε, από τις δικές μας πηγές, πληροφορίες 20 ημέρες ενώριτερον και για την οποία φυσικά κάναμε τις διαμαρτυρίες μας».

Διυτικώς, έτσι διαμορφώνεται από το σοσιαλφασισμό και το σοβινισμό τη ψυχροπολεμικό κλίμα απέναντι στην Τουρκία: Το ψέμα μπαίνει στην ημερήσια διάταξη.

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΗ
ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ**

ΟΧΙ ΣΤΗ ΔΙΕΘΝΟΠΟΙΗΣΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

ΠΑ και την Ευρώπη.

Από την ώρα που η Ρωσία ξένιασε, χοντρικά, με τη Βοσνία και έριξε το βάρος της στο μεσογειακό θέατρο ανωμαλίας, έχει κάθε συμφέρον να αποκτήσει το ταραγμένο Αιγαίο το διπλωματικό μεσολαβητικό του στρατό. Και στη διπλωματία η Ρωσία είναι ασυναγώνιστη, ιδιαίτερα όταν μπορεί χάρη σε μερικούς αφοσιωμένους πράχτορες να ανάβει προβοκάτισες σαν αυτή της Ίμια.

Μπορεί ο ΗΠΑ να ξοδεύτηκαν στα τηλεφωνήματα και να ξαγρύπνησαν τη νύχτα της μεγάλης κρίσης, αλλά μόνο η ρώσικη διπλωματία ήταν πανέτοιη να δρέψει τον καρπό. Ο πρέσβης Νικολαγιένκο έκανε θορυβωδώς αισθητή τη ρώσικη παρουσία με μια γραμμή καθαρή στην ασφέια της, γραμμή που έγερνε προς την Ελλάδα δίχως ταυτόχρονα να ξεκόβει με την Τουρκία. Οι πράχτορες ήταν έτοιμοι να τη χαιρετίσουν, ο Πάγκαλος την εκθείσας, ενώ ταυτόχρονα ο ρώσικος στόλος κινήθηκε στα ανοιχτά της Συρίας για να δώσει υλική υπόσταση στην εισήγηση Σκανδαλίδη για συμμαχία με τη Ρωσία και τους νοτιοανατολικούς τραμπούκους της. Μια τόσο καλή προετοιμασία ασφαλώς δεν ανεχόταν το «ευχαριστώ» του Σημίτη στις ΗΠΑ, και ο φιλότιμος Χόλμπρουκ έτρωγε την ίδια στιγμή μια εντελώς ανάλογη σφαλιάρα από μια κυβέρνηση, πέντε κόμματα και τέσσερα κανάλια.

Είναι λοιπόν δυνατό μια τόσο καλοκουρδισμένη διπλωματία να μείνει έξω από το γλέντι του Αιγαίου; Και είναι δυνατό, από την άλλη, να συμμετέχει δίχως «διάλογο», δίχως «διεθνή διαιτησία», δίχως «ανάμειξη», δίχως δηλαδή τη «διεθνοποίηση» του Αιγαίου, όπως κάποια στιγμή θα ονομάσουν και αυτήν εδώ την ανώμαλη κατάσταση;

Οχι, δεν είναι δυνατό. Γι' αυτό πιστεύουμε ότι τώρα χρειάζεται στους Ρώσους ο «διάλογος», δηλαδή το πρόσχημα του διαλόγου. Λέμε «πρόσχημα» γιατί αληθινός διάλογος με την Τουρκία θα γίνει δυνατός μόνο από εκείνους που είτε θα πάψουν να μιλάνε για τούρκικο επεχτατισμό είτε θα μιλάνε μαζί για τούρκικο και ελληνικό επεχτατισμό στην ιστορία του Αιγαίου, αλλά και της Κύπρου. Κυβέρνηση, κόμμα, άνθρωπος που δε βλέπει την ελληνική πλευρά της αδικίας στο Αιγαίο και την Κύπρο, όπως βλέπει και την τουρκική, δε μετράει σαν ειρηνόφιλος και δεν πρέπει να μιλάει για διάλογο.

Ωστόσο ακόμα και ένας «διάλογος-πρόσχημα», δηλαδή ένας διάλογο

ΗΓΕΜΟΝΙΑ ΛΑΛΙΩΤΗ ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΣΗΜΙΤΗ;

συνέχεια από τη σελ. 1

“ρώσους” όταν κραυγάζουν “Θάνατος στην Τουρκία και στις ΗΠΑ, όχι στην Ευρώπη, συμμαχία με τη Ρωσία”. Γίνονται όμως εξαιρετικά αντιπαθείς όταν λένε “Οχι αγκυροβόλια στη Ρωσία, όχι ζώνη εμπορίου για τη Σερβία, όχι ό,τι θέλει ο Κόκκαλης, όχι βιομηχανικό σαμποτάζ, όχι συγκυρένηση με το ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ, όχι οικονομική ρήξη με την ΕΟΚ”.

Γι' αυτό πρέπει να συντριβεί η διάθεση των εθνικιστών να κυβερνούν μόνοι τους ή, αλλιώς, να μην επιτρέπουν τη συμμετοχή της Ρωσίας στην κυβέρνηση.

Έτσι, κατηγορούνται από τους “ρώσους” για “αλαζονεία, έλλειψη ήθους και υφους και εθνικισμό”. Όταν οι φιλοευρωπαίοι ακούνε αυτή την κριτική, αισθάνονται μια ανακούφιση, γιατί έχουν πολύ υποφέρει από τους εθνικιστές και βλέπουν τους “ρώσους” σαν συμμάχους τους.

Έτσι βλέπει ο Σημίτης το Λαλιώτη σαν σύμμαχό του και κύριους εχθρούς του τους εθνικιστές. Σ' αυτήν ακριβώς τη μυωπική και αβαθή ανάλυση είχε στηριχθεί το μέτωπο Σημίτη-Λαλιώτη στην “κάθαρση” 1986-1989, που δεν ήταν τίποτε άλλο από ρώσικη επιχείρηση για να αφαιρεθεί η πολιτική ηγεμονία στο ΠΑΣΟΚ από τους αυτοδύναμικους εθνικιστές.

Υποθέσαμε αρχικά ότι δε συμβαίνει το ίδιο και τώρα, δηλαδή ότι ναι μεν υπάρχει πάλι το μέτωπο Σημίτη-Λαλιώτη, αλλά είναι ο ευρωπαίος Σημίτης που έχει την πολιτική ηγεμονία σ' αυτό το μέτωπο και όχι ο “ρώσος” Λαλιώτης. Έτσι, θεωρήσαμε θετική την κυβέρνηση Σημίτη, παρά το βαρύ λάθος της να δώσει τόση ισχύ στους ρωσόδουλους.

Τώρα βρισκόμαστε στο σημείο να αμφιβάλλουμε σοβαρά για την αρχική μας εκτίμηση και να διακρίνουμε στις μέχρι στιγμής πράξεις της νέας κυβέρνησης την ηγεμονία της κλίκας Λαλιώτη. Αν αυτή η κυβέρνηση συνεχίσει να μας τροφοδοτεί με νέα τέτοια στοιχεία, τότε θα πρέπει καλύτερα να μιλάμε για μια κυβέρνηση Λαλιώτη με πρόσωπο Σημίτη, δηλαδή για κάτι χίλιες φορές χειρότερο από οποιαδήποτε κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ είχε προηγηθεί ως τα τώρα.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Καταρχήν στο επίπεδο της εξωτερικής πολιτικής η νέα κυβέρνηση ξεκίνησε τη σταδιοδρομία της με την κλασική ρώσικη συνταγή, που συνίσταται στην επί-

κληση της ευρωπαϊκής βοήθειας ενάντια στην Τουρκία, δηλαδή στην τοποθέτηση μιας σφήνας όλο και πιο χοντρής ανάμεσα στην Ευρώπη και την Τουρκία. Σαν καλός ευρωπαίος ο Σημίτης είπε ότι η Ευρώπη δε στάθηκε στο πλευρό μας στην τελευταία κρίση επειδή εμείς δε σταθήκαμε αντίστοιχα στο πλευρό της. Με αυτό εννοούσε την αντιμακεδονική εκστρατεία.

τερικής αναταραχής στην Τουρκία με το PKK και, κυρίως, για ανάπτυξη των σχέσεων με τη Ρωσία στη βάση της “εθνικής” αντιτούρκικης στρατηγικής.

Όπως γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο της *N. Ανατολής*, η μόνη κίνηση του Σημίτη που τον διαφοροποιούσε από το ρώσικο και εθνικιστικό στρατόπεδο ήταν οι ευχαριστίες προς τις ΗΠΑ, που προκάλεσαν την οργή του σοσιαλ-φασισμού. Έντρομος μετά από αυτή την επίθεση ο Σημίτης προχώρησε στην ακραία αντιαμερικανι-

κη διπλωματική κίνηση να εμποδίσει την προγραμματισμένη επίσκεψη Χόλμπρουκ στην Αθήνα. Αυτή ήταν η έμπρακτη συγγνώμη Σημίτη στο ομόφωνο (στο σημείο αυτό) εναντίον του Εκτελεστικού.

ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Αλλά εκεί που η πολιτική Σημίτη ταυτίζεται επικίνδυνα με τη ρώσικη πολιτική της πρώτης “κάθαρσης” είναι στην ολομέτωπη και απρόκλητη επίθεσή του στους αυτοδύναμικούς του ΠΑΣΟΚ αμέσως μετά τη λήξη της κρίσης. Ειδικά είναι ανησυχητική η επίθεση στον Αρσένη.

Ο Αρσένης είναι στο στόχαστρο του σοσιαλφασισμού, γιατί ανάμεσα στους αντιτούρκους εθνικιστές ξεχωρίζει σε ένα ζήτημα: Αρνείται να συγκρουστεί με τη Δύση και να παίξει δραστήρια το λεγόμενο “αρχιτεκτονελάτη” έπειτα μέ

γόμενο “ρώσικο χαρτί”, όπως κάνουν όλοι οι άλλοι. Αυτή η ιδιομορφία του πρέπει να εξόργισε πολύ τους “ρώσους” όταν στα τέλη του '95 προσπάθησαν να στήσουν μια προβοκάτσια ενάντια στο ΝΑΤΟ με ένα υποτιθέμενο σχέδιο διαμελισμού της Θράκης. Τότε ο Αρσένης μπροστά σ' ένα άναυδο ΠΑΣΟΚ είχε διαψεύσει αποφασιστικά τα σενάρια και είχε ξεφτιλίσει τον Έβερτ. Είναι φυσικό λοιπόν που υποδείχτηκε ανοιχτά από τον Τζουμάκα σαν κύριος εχθρός της λαλιωτικής φράξιας αμέσως μετά από τη διαδικασία εκλογής πρωθυπουργού στην Κ. Ομάδα. Όμως δεν ήταν καθόλου υποχρεωτικό να γίνει ο κύριος στόχος επίθεσης από το Σημίτη. Ακόμα περισσότερο αυτή η επίθεση δεν έβγαινε από τα πράγματα, καθώς ο Αρσένης είχε σταθεί σε όλη τη γραμμή δίπλα στο Σημίτη και στον Πάγκαλο στη βάρβαρη επίθεση του νεοδημοκρατικού σο-

βινισμού την επομένη της υποχώρησης της Ίμιας. Το ίδιο είχε σταθεί δίπλα του και ο Τσοχατζόπουλος, ενώ ο Λαλιώτης είχε κυριολεκτικά εξαφανιστεί. Η στάση του Αρσένη ήταν ολότελα σημαντική εκείνη τη στιγμή, γιατί οδηγούσε το στρατό τραυματισμένο και ταπεινωμένο, άρρωστο από εθνικισμό, στο πλευρό του νεόκοπου ευρωπαϊκού πρωθυπουργού.

Η απάντηση σ' αυτή τη στάση ήταν η ολομέτωπη επίθεση. Αυτή η επίθεση δεν μπορεί να είναι αποτέλεσμα μιας λαθεμένης ανάλυσης. Ένας ευρωπαίος με μέτρια δύναμη σ' έναν εθνικιστικό οργανισμό δεν ξεκινάει από το χτύπημα ενός δυτικοφίλου που

“ρώσων” να ελέγξουν κάποια στιγμή την ηγεσία του ελληνικού στρατού. Τέτοιας φύσης πιστεύουμε επίσης ότι είναι και το χτύπημα που δίνεται παράλληλα και στον Τσοχατζόπουλο.

Είναι κι αυτό προμελετημένο χτύπημα και έρχεται στην ουσία να αναιρέσει κι αυτό, όπως το προτιγούμενο στον Αρσένη, την εικόνα της έκφρασης όλων των τάσεων στο σχηματισμό αυτής της κυβέρνησης. Παρόλο που, όπως παρατηρήσαμε, οι Τσοχατζόπουλος-Αρσένης αντιπροσωπεύτηκαν δυσανάλογα λίγο σε σχέση με το Λαλιώτη, δέχονται αυτοί μόνο την επίθεση περιορισμού ή και την άρνηση να ελέγχουν τα υπουργεία τους.

Ο Τσοχατζόπουλος αρχικά χάνει το δεξί του χέρι στο υπουργείο Εσωτερικών, το Δασκαλάκη. Ύστερα του κόβουν το χέρι που έλεγχε την Εθνική Τράπεζα, το Μίρκο, και ύστερα, αφού βλέπουν ότι εύκολα έχασε τις δυο πρώτες μάχες, προσπαθούν να του αφαιρέσουν τον καίριο έλεγχο των περιφερειακών διευθυντών. Και εδώ “βρωμάει” Λαλιώτη από μακριά. Στους περιφερειακούς διευθυντές παίζεται όλη η υπόθεση της τοπικής αυτοδιοίκησης. Ξέρουμε ότι το κόκκινο πανί των “ρώσων”, ειδικά του ΣΥΝ, που θέλει με εισοδισμό στο ΠΑΣΟΚ να χωθεί στην τοπική αυτοδιοίκηση, είναι οι περιφερειάρχες. Αυτοί εμποδίζουν τα ρώσικα μέτωπα των νομαρχιών να φτιάζουν τα μικρά τους νεοφεουδαρχικά βασίλεια και εκφράζουν την τελευταία αντίσταση του ελληνικού κράτους στις βρώμικες συμμορίες της τοπικής γραφειοκρατίας. Ο Τσοχατζόπουλος κρατάει τις περιφερειακές διευθύνσεις στα χέρια του και οι κνίτες του ΣΥΝ και οι Λαλιώτηδες είναι έξαλλοι μαζί του, γιατί στραγγαλίζεται, δήθεν, ο δεύτερος βαθμός τοπικής αυτοδιοίκησης, δηλαδή δεν μπορούν να είναι ασύδοτες οι νομαρχίες τους. Αν οι περιφερειάρχες πέσουν στα χέρια του Λαλιώτη, η Ελλάδα θα αναστενάξει.

Γενικότερα όμως μια ήττα του Τσοχατζόπουλου από την πλευρά του Λαλιώτη θα ήταν καταστροφή, γιατί θα σήμαινε μια σχεδόν απρόσκοπτη προέλαση του ψευτοΚΚΕ, των κνιτών του ΣΥΝ, του Σαμαρά και των ρωσόφιλων της Ν.Δ. στους συνδικαλιστικούς μηχανισμούς της πόλης και της υπαίθρου. Η καλή πλευρά της τσοχατζοπουλικής τάσης του ΠΑΣΟΚ και γενικά των αυτοδυναμικών ήταν ότι στάθηκαν αντίθετοι στις πραξικοπηματικές εξορμήσεις του ρώσικου μπλοκ στην ύπαιθρο και στην πόλη (τρακτέρ πλούσιας αγροτιάς, οικοδόμοι του τραμπούκικου μηχανισμού του ψευτοΚΚΕ). Αυτή την πλευρά χτυπάει πάντα ο Λαλιώτης, αυτή την κάθαρση επιδιώκει και γι' αυτή συμμαχεί τώρα με το Σημίτη.

Το πρόβλημα στο μέτωπο Σημίτη-Λαλιώτη δε βρίσκεται απλά στο ότι ο πρώτος δίνει χτυπήματα που συμφέουν και τον δεύτερο. Ο Τσοχατζόπουλος, για παράδειγμα, είναι επικίνδυνος σοβινιστής και έχει δίπλα του τουρκοφάγους μεγαλοϊδεάτες σαν το Νιώτη και τον Κοτσακά, ενώ πάντα ήταν υπερασπιστής της στρατηγικής

ΟΙ ΟΠΠΟΡΤΟΥΝΙΣΤΕΣ ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΙΜΙΑ

Η πρόσφατη κρίση στο Αιγαίο έβαλε στην πρώτη γραμμή της ζύμωσης, μέσα στους κύκλους της λεγόμενης εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, το ζήτημα του χαραχτήρα ενός ελληνοτουρκικού πόλεμου.

Έχουμε ξαναγράψει πως ο χώρος αυτός έχει ένα ισχυρό ιδεολογικό και πολιτικό κέντρο και συνεχώς περιστρέφεται γύρω απ' αυτό. Αυτό το κέντρο είναι το ψευτοΚΚΕ. Έτσι, λοιπόν, και τις διάφορες θέσεις που διατυπώθηκαν σ' αυτή την περίοδο δεν μπορούμε παρά να τις δούμε σε σχέση με τη γενική κατεύθυνση που ψευτοΚΚΕ. Υπάρχει ένα ισχυρό νήμα που ενώνει τη γραμμή του Περισσού με τις αναλύσεις και τις εχτιμήσεις των διαφόρων ομάδων αυτού του χώρου ανεξάρτητα από τις διαφορές.

Το νήμα αυτό λέγεται αντιδυτικισμός, αντιαμερικανισμός, αντιευρωπαϊσμός.

Γι' αυτό, ανεξάρτητα από τις διαφορές που θα αναλύσουμε παρακάτω, όλες οι τοποθετήσεις κατέληγαν στα ίδια άμεσα "αιτήματα": Έξω οι Αμερικάνοι, Έξω το ΝΑΤΟ και οι Βάσεις, Έξω από την Ευρωπαϊκή Ένωση, Να γρίσει ο στρατός από τη Βοσνία.

Σε μια κοινή δηλαδή αντιδυτική στρατηγική, Σ' αυτό το σημείο του άρθρου δε θα ασχοληθούμε μ' αυτή την κοινή στρατηγική. Γενικά μπορούμε να πούμε πως πάνω στο χαρακτήρα ενός ελληνοτουρκικού πολέμου υπήρχαν δύο κατηγορίες διαφορετικών τοποθετήσεων. Η μια απ' αυτές θεωρούσε έναν τέτοιο πόλεμο δίκαιο από τη μεριά της Ελλάδας και η άλλη θεωρούσε τον πόλεμο άδικο και από τις δύο πλευρές.

Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

Βασικός πόλος στην πρώτη κατηγορία των αναλύσεων αυτών οι διαρρήχτες του ΜΑΚΚΕ.

Παραθέτουμε τα βασικά αποσπάσματα από τις θέσεις τους όπως δημοσιεύτηκαν στο Λαϊκό Δρόμο στις 10 του Φλεβάρη: «Η επεκτατική κλίκα της Τουρκίας, με την ενδιάρυνση και υποστήριξη των ιμπεριαλιστών, κλιμάκωσε την επιθετικότητά της, πέρασε από τη φάση των απειλών στο στάδιο της πολεμικής αναμέτρησης με τη στρατιωτική επιχείρηση στην Ίμια, αμφισβητώντας έμπραχτα την κυριαρχία και την εδαφική ακεραιότητα, καταφέρνοντας ένα ισχυρό πλήγμα στη χώρα και το λαό μας. Η νέα κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, σφικτά δεμένη, όπως και όλες οι προηγούμενες, στο άρμα του ιμπεριαλισμού, παγιδευμένη στην πολιτική της εθνικής υποτέλειας, σήκωσε ψηλά τα χέρια, υποχώρησε άτακτα στη στρατιωτική απειλή των Τουρκών επιθετιστών και τους εκβιασμούς των ιμπεριαλιστών, οδηγήθηκε σε φιάσκο και χρεωκοπία, δημιουργώντας έτσι ένα αίσθημα εθνικής ταπείνωσης, πίκρας και απογοήτευσης από το λαό... Το καθεστώς της Τουρκίας αμφισβήτει τώρα άμεσα την εδαφική ακεραιότητα της χώρας μας. Δεν είναι μόνο οι χιλιάδες βραχονησίδες που αμφισβητούνται. Στην πραγματικότητα αμφισβητείται και απειλείται το Αιγαίο και τα νησιά του, η Θράκη και η υπόλοιπη Κύπρος... Αγώνας για την αποτροπή του πόλεμου σημαίνει: Καταγγελία της φιλοπόλεμης πολιτικής των ιμπεριαλιστών και των Τουρκών επιθετιστών ενάντια σε κάθε προσπάθεια αλλαγής των συνόρων και του καθεστώτος κυριαρχίας στο Αιγαίο και στη Θράκη. Αγώνας για

την απελευθέρωση της Κύπρου από την Τούρκικη κατοχή. Αποχώρηση της χώρας μας από τους επιθετικούς συνασπισμούς, το ΝΑΤΟ και την Ε.Ε. Επιστροφή του ελληνικού εκστρατευτικού σώματος από το νατοϊκό στρατό κατοχής στα Βαλκάνια...

Αν παρ' όλες τις προσπάθειες που πρέπει να καταβάλουν οι λαοί των δύο χωρών ξεσπάσει ο πόλεμος και οι Τούρκοι επιθετιστές με την ενίσχυση, κρυφή και φανερή, των ιμπεριαλιστών επιτεθούν στην Ελλάδα, τότε θα πρέπει οι κομμουνιστές να αγωνιστούν για την υπεράσπιση της εδαφικής ακεραιότητας της χώρας

βάλλουν δύο βασικά ερωτήματα:

α) Πώς είναι δυνατόν να είναι πραγματικός ο κίνδυνος ενός ελληνοτουρκικού πολέμου τη στιγμή που ο δυτικός ιμπεριαλισμός ελέγχει και τις δύο χώρες;

Ο πόλεμος είναι η ακραία έκφραση του ανταγωνισμού ανάμεσα σε δύο στρατόπεδα. Σ' αυτή την περίπτωση και μέσα από έναν τέτοιο πόλεμο ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός θα έβλεπε να τινάζεται στον αέρα ολόκληρη η Νοτιανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ. Δεν μπορεί λοιπόν να σταθεί στη σφαίρα της λογικής η άποψη πως ο ελληνοτουρκικός πόλεμος θα είναι αποτέ-

πού λοιπόν βλέπουν τον πόλεμο;

Σ' αυτό το ερώτημα θα απαντήσουμε πιο κάτω ταυτόχρονα με την αποκάλυψη του πραγματικού τους ρόλου.

β) Πώς μπορεί να είναι δίκαιος, από τη μεριά της Ελλάδας, ένας πόλεμος που θα γίνει, σύμφωνα με την ανάλυση των διαρρήχτων, για να δυναμώσει την επικυριαρχία του ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός στην περιοχή, στο βαθμό που αυτός ο ιμπεριαλισμός εξαρτάει και την Ελλάδα και την Τουρκία;

Για το Λενινισμό, και ακριβώς επειδή τον επικαλούνται οι διαρρήχτες,

κάτορας δήμαρχος σήκωσε σε έναν ξεχασμένο βράχο του Αιγαίου! Παίρνουν φόρα λοιπόν απ' αυτό, και σε αγαστή συμφωνία με τους ναζί της "Χρυσής Αυγής" και τους Εκοφίτες της Ν.Δ. φωνάζουν σε ένα παραλήρημα σοβινισμού: Απειλείται η Θράκη, απειλείται το Αιγαίο, απειλείται η Κύπρος!!!

Τα δύο παραπάνω ζητήματα αποδείχνουν τη σοσιαλπατριωτική, σοσιαλσοβινιστική πλευρά της ανάλυσης και του χαραχτήρα των διαρρήχτων.

'Όμως αυτή είναι η μια τους πλευρά. Υπάρχει ακόμη μια πλευρά, που είναι και η βασική και η οποία αποδείχνει τον πραγματικό τους ρόλο.

Ας δούμε ακόμη ένα απόσπασμα από την τοποθέτησή τους στον ίδιο Λαϊκό Δρόμο: «Στις σημερινές συνθήκες ευνοείται και εκδηλώνεται έμπραχτα αυτή η επιθετικότητα απ' την πλευρά της άρχουσας τάξης της Τουρκίας ακριβώς γιατί υπάρχει μια μεγάλη αστάθεια σ' όλη την περιοχή ύστερα από τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, όπου μπαίνει ξανά το ζήτημα της αναδιανομής των σφαιρών επιρροής ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις... Η Τουρκία συνδέεται άμεσα με τα πετρέλαια του Καυκάσου, που μπήκαν τώρα κάτω απ' τον έλεγχο της Δύσης και θα μεταφερθούν διαμέσου των Τουρκικών εδαφών στη Μεσόγειο. Η Τουρκία συνδέεται άμεσα με τις κεντροαστικές εθνότητες της Σοβιετικής Ένωσης, διαμέσου της οποίας οι ιμπεριαλιστές θέλουν να διεισδύσουν στην περιοχή και να πλευροκόπησουν τη Ρωσία...»

Τι θέλουν να πουν εδώ οι διαρρήχτες;

Θέλουν να πουν πως το βασικό ζήτημα στην περιοχή είναι η διείσδυση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στις χώρες της πρώην ΕΣΣΔ και στην ίδια τη Ρωσία. Σ' αυτή λοιπόν τη διείσδυση η Τουρκία αποχώρα την προσπάθηση από την προβοκάτιση του Τίτλου του.

Ταυτόχρονα

ταυτόχρονα

αποχώρησε την προβοκάτιση της ΕΣΣΔ και στην περιοχή της Μεσόγειος στην Τουρκία συνδέεται άμεσα με τις κεντροαστικές εθνότητες της Σοβιετικής Ένωσης, διαμέσου της οποίας οι ιμπεριαλιστές θέλουν να διεισδύσουν στην περιοχή και να πλευροκόπησουν τη Ρωσία...

Εδώ ακριβώς βρίσκεται και το κέντρο της ανάλυσης των διαρρήχτων: Η μεγάλη "αδικία" της Τουρκίας δε βρίσκεται απέναντι στην Ελλάδα, αλλά στο ότι η ίδια αποτελεί προγεύματα απέναντι στη Ρωσία. Αλλά ακόμα και η υποταγή της Ελλάδας στην επιθετικότητα της Τουρκίας βρίσκεται στην κατεύθυνση της επέμβασης του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στη Ρωσία. Ένας πόλεμος λοιπόν της Ελλάδας στην Τουρκία είναι "δίκαιος" ακριβώς επειδή χτυπάει το προγεύματα και την εμπροσθόλακή του αμερικανικού ιμπεριαλισμού να της καλύπτει την "επιθετικότητα απέναντι στην Ελλάδα".

Εδώ ακριβώς βρίσκεται και το κέντρο της ανάλυσης των διαρρήχτων: Η μεγάλη "αδικία" της Τουρκίας δε βρίσκεται απέναντι στην Ελλάδα, αλλά στο ότι η ίδια αποτελεί προγεύματα απέναντι στη Ρωσία.

Και πράγματι, μόνο ένας τέτοιος πόλεμος είναι πραγματικός κίνδυνος για την περιοχή.

Σ' αυτό το σημείο του άρθρου δε θα αναλύσουμε αυτόν τον πραγματικό κίνδυνο του πολέμου και τη γραμμή της αντιμετώπισής του. Απλά θα δείξουμε το χαρακτήρα των διαρρήχτων σαν ενός συγκεκριμένου αποσπάσματος του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού, και μάλιστα

Οι διαρρήχτες του ΜΑΚΚΕ χρησιμοποιούν τον τίτλο του ΕΡΓΑΣ ΩΜΗ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Σε ανοιχτή πολιτική προβοκάτσια πέρασαν οι διαρρήχτες του ΜΑΚΚΕ ενάντια στην ΟΑΚΚΕ. Στην εφημερίδα τους ανακοίνωσαν πως η συνδικαλιστική παράταξη που ίδρυσαν ονομάστηκε ΕΡΓΑΣ.

Όπως από χρόνια τώρα γνωρίζουν καλά οι α

“βασιλικότερο” του ψευτΟΚΚΕ.

Όταν οι διαρρήχτες χαραχτηρίζουν τον πόλεμο σαν δίκαιο από την μεριά της Ελλάδας, καθορίζουν ταυτόχρονα και τις δυνάμεις εκείνες της “εθνικής μειοδοσίας” που υποτάσσονται στην τούρκικη επιθετικότητα και φέρνουν το χτύπημα της ανεξαρτησίας και της εδαφικής ακεραιότητας της χώρας... Οι “εθνοπροδοτικές” λοιπόν αυτές δυνάμεις πρέπει να ανατραπούν, για να υπερασπίσει η χώρα μέσα από τον πόλεμο τα... πάτρια εδάφη.

Οι δυνάμεις αυτές είναι τα τμήματα εκείνα της αστικής τάξης που δένονται με τον αμερικάνικο και ευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό και μπαίνουν στο στόχαστρο της πολιτικής των διαρρηγτών με έναν τρόπο που τους διαχωρίζει από κάθε άλλη γραμμή μέσα στο λεγόμενο χώρο της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Οι διαρρήχτες ήταν οι μόνοι που μίλησαν για εθνική ταπείνωση και άτακτη στρατιωτική υποχώρηση στην Ίμια. Μίλησαν δηλαδή σαν το Σαμαρά, τον Έβερτ, τη “Χρυσή Αυγή”, το Χαραλαμπίδη και όλους αυτούς που έχουν συμπαραταχθεί πίσω από την αντιτούρκικη στρατηγική του “ορθόδοξου τόξου” και του δόγματος του “κινδύνου εξ ανατολών”, στρατηγική μέσα από την οποία ο σοσιαλιμπεριαλισμός συγκροτεί το δικό του φασιστικό μπλοκ εξουσίας στη χώρα.

Έτσι, λοιπόν, χτυπώντας σαν

“προδότες” τα φιλοδυτικά τμήματα της αστικής τάξης, έμπαιναν ταυτόχρονα σ’ εκείνο το φασιστικό μπλοκ του πολέμου που ζητάει εκδίκηση για την “εθνική ταπείνωση” με τις πλάτες της ρώσικης υπερδύναμης, μιας και μια τέτοια εκδίκηση θα προστάτευε και την ίδια τη Ρωσία από το μέτωπο Αμερικής-Τουρκίας. Το μέτωπο των διαρρηγτών είναι ακριβώς εκείνο το μέτωπο των σοσιαλφασιστών στην ίδια τη Ρωσία με τους παλιούς Τσάρους και τους μεγαλορώσους φασίστες που ζητάνε εκδίκηση από την “ταπείνωση” στη Δύση που επέβαλαν οι γκορμπατοσφικοί εκσυγχρονιστές!

Έτσι, αποδείχνονται για άλλη μια φορά σαν ένα απόσπασμα του σοσιαλιμπεριαλισμού.

Υπάρχουν ακόμη δύο δυνάμεις που σαν γενική κατεύθυνση κινήθηκαν σ’ αυτή την κατηγορία με σημαντικές, πολιτικά ουσιαστικές, διαφοροποιήσεις από τον ακραίο πόλο των διαρρηγτών: Το ΚΚΕ(μ-λ) και η ΑΚΟΑ με την Εποχή.

ΤΟ ΚΚΕ(μ-λ)

Στο βάθος το ΚΚΕ μ-λ κινείται στην ίδια πολιτική ανάλυση με τους διαρρήχτες, όσον αφορά τον “αμυντικό” ρόλο της Ρωσίας στην επέχταση του δυτικού ιμπεριαλισμού. Είναι χαρακτηριστικό το πιο κάτω απόσπασμα:

«Ηδή δυναμώνουν (σσ: αναφέρεται στο εσωτερικό της Ρωσίας) οι φωνές αυτών που βλέπουν αυτό που από χρόνια ήταν πιο φανερό κι από τον ήλιο: Ότι οι ΗΠΑ (κύρια), αλλά και οι άλλοι ιμπεριαλιστές, επιδιώκουν την παραπέρα «απόθηση» της Ρωσίας προς ανατολάς (αυτό δηλαδή που δεν κατάφερε ο Χίτλερ), τη μετατροπή της σε νεο-αποικιακή τους ενδοχώρα, την υποβάθμιση της σε δύναμη δεύτερης τάξης. Οι «ηγέτες» της, ωστόσο, έχουν πνιγεί στις αντιφάσεις των δικών τους επιλογών και οι αντιδράσεις τους είναι πολύ χαμηλότερες από το τεράστιο δυναμικό που εξακολουθούν να αντιπροσωπεύουν». (Προλεταριακή Σημαία, 10 Φλεβάρη).

Κάτω απ’ αυτή την τοποθέτηση το ΚΚΕ μ-λ εξηγεί την ελληνο-

τουρκική κρίση με τον ίδιο βασικά τρόπο και πάλι με τους διαρρήχτες:

«Για τις επόμενες κινήσεις της (οι ΗΠΑ) μέσα στους σχεδιασμούς της υπάρχει η πρόβλεψη για στήριξη στις δύο ισχυρές τοπικές δυνάμεις Τουρκία και Ελλάδα. Ζήτημα με πολλά προβλήματα, ωστόσο, στη βάση των αντιθέσεων των δύο χωρών, που δε δείχνουν ότι μπορούν να γεφυρωθούν με ομαλό τρόπο.

Αν όμως δε βρίσκεται ομαλός τρόπος, οι ΗΠΑ έχουν και άλλες συνταγές: Η «συμφιλίωση» μέσω της κρίσης (ή και μιας ελεγχόμενης αντιπαράθεσης) που θα υποχρεώσει τη μια πλευρά στις αναγκαίες υποχωρήσεις. Ως προς το ποια θα είναι αυτή η πλευρά, επιλέγεται μάλλον η ελληνική, στο βαθμό που για την Τουρκία επιφυλάσσεται σημαντικότερος ρόλος με βάση τη θέση και το μέγεθός της. Πολιτική σύγουρα μακιαβελικού χαραχτήρα, αλλά όχι και χωρίς προβλήματα και αντιφάσεις» (στο ίδιο).

Το ΚΚΕ μ-λ προσπαθεί να στηρίξει αυτή του την ανάλυση στο... μακιαβελικό χαραχτήρα (!) της αμερικάνικης πολιτικής. Και πραγματικά, δε θα μπορούσε να βρει κανένα επιχείρημα που θα μπορούσε να πείσει για το πώς ένας πόλεμος Ελλάδας-Τουρκίας θα... ενίσχυε την ενότητα του ΝΑΤΟ στην περιοχή. Όμως δε θα επανέλθουμε στην ίδια με την πιο πάνω επιχειρηματολογία.

Εδώ θέλουμε να διαπιστώσουμε τις διαφορές τους με την ανάλυση των διαρρηγτών. Η διαφορά τους βρίσκεται σε δύο ζητήματα: Στο ότι το ΚΚΕ μ-λ δεν τοποθετείται για το δίκιο της Ελλάδας σε έναν ενδεχόμενο πόλεμο, έχοντας τη γενική τοποθέτηση ότι ένας τέτοιος πόλεμος θα ωφελήσει τους υπεριαλιστές, και το δεύτερο ότι το ΚΚΕ μ-λ βλέπει επιθετικότητα στην ελληνική αστική τάξη.

Όμως δεν ξεκαθαρίζει με σαφήνεια τα ζητήματα όχι μόνο πάνω στο ίδιο το πρόβλημα της Ίμια, αλλά συνολικότερα πάνω στις ελληνοτουρκικές διαφορές. Η παρακάτω τοποθέτηση το φέρνει αρκετά κοντά στην ανάλυση των διαρρηγτών: «Μια είναι η ουσιώδης διαφορά ανάμεσα στις δύο χώρες: Ότι η Τουρκία εμφανίζεται ισχυρότερη στρατιωτικά, έχει ήδη στην Εποχή τη μακιαβελική νίκη (Κύπρος '74) και αυτό την οδηγεί στο νιοθετεί μια επιθετική στάση απέναντι στην Ελλάδα. Το ότι η αστική τάξη της χώρας μας εμφανίζεται με αυμνόμενη αυτό οφείλεται σ’ αυτόν το συσχετισμό και μόνο και καθόλου στο χαρακτήρα της» (Προλεταριακή Σημαία, 10 Φλεβάρη).

Κι αυτό που κάνει το ΚΚΕ μ-λ αποκάλεσε μακιαβελική προσπαθώντας να δικαιοιογήσει τον παροξυσμό στη λογική του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού!

Αυτό είναι που κάνει το ΚΚΕ μ-λ να απορεί για τη μη συμμετοχή των διαρρηγτών στην πορεία του ΝΑΤΟ και των διάφορων τροτσκιστών στην αμερικάνικη πρεσβεία και να επικένει πως η πλατφόρμα της πορείας τους χωρούσε ακόμα και σαν συνδιοργανωτές!

Εδώ υπάρχουν δύο πλευρές: Η μια είναι η πλευρά του αντιαμερικανισμού, που είναι η πιο ισχυρή κοινή πλευρά ενότητας με το ψευτΟΚΚΕ, τα λεγόμενα μ-λ, το ΝΑΤΟ και τους διάφορους τροτσκιστές: η άλλη είναι η πλευρά του ειδικού ρόλου των διαρρηγτών που δεν τους επέτρεπε τη συμμετοχή τους σε μια πορεία που δεν έβαζε ζήτημα “υπεράσπισης της Εποχής”.

Η ΕΠΟΧΗ - Η ΑΚΟΑ Αντιγράφουμε από την εφημερί-

δα Η Εποχή από το κύριο άρθρο της στις 4 του Φλεβάρη:

«Ήταν απόλυτα σαφές ότι η πρωταρχική της αιτία (σσ: εννοεί της κρίσης στο Αιγαίο) ήταν ο επεκτατισμός της Τουρκίας, η οποία για πρότη φορά έθεσε υπό αμφισβήτηση εδάφη της Ελλάδας. Ωστόσο η τούρκικη αυτή επιθετικότητα είναι ορατό ότι αναπτύσσεται και ενισχύεται, άρα μπορεί και να γίνεται έμπραχτα επικίνδυνη, από τη σκοπιά της διατήρησης της ειρήνης στην περιοχή εξαιτίας της διεθνούς αστάθειας και οικονομικής κρίσης. Προκύπτει όμως και επειδή στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ ενθαρρύνεται η Τουρκία να παίξει “ειδικούς ρόλους” περιφερειακού χωροφύλακα, δηλαδή, στην πράξη, να απειλεί την Ελλάδα ή να σφαγιάζει τους Κούρδους. Η απροκάλυπτη επιθετική Τουρκική θέση για αναθέωρηση διεθνών συνθηκών αφήνεται ή και ενθαρρύνεται από τις ΗΠΑ και την Ε.Ε. παρά την αποσταθεροποιητική της λειτουργία. Η Τουρκία μέσα στο ΝΑΤΟ, υπό τις ΗΠΑ και πλάι στην Ε.Ε. “ενεργεί” πια, δηλαδή γίνεται αιτία πολέμου, για εξασφάλιση περισσότερου χωτικού χώρου. Ειδικότερα οι ΗΠΑ, με τον τρόπο που παρενέβησαν στην τελευταία κρίση, έφεραν τον πόλεμο ακόμη πιο κοντά».

Είναι σαφές ότι η Εποχή στηρίζει όλη την πολιτική της στη θέση ότι ο τούρκικος επεχτατισμός κάτω από τις ευλογίες του ΝΑΤΟ και της Ε.Ε. αποτελεί την κύρια επιθετική πλευρά του πολέμου. Θέση που στηρίζουν με ολοσέλιδες “αναλύσεις” και σημαντικούς αρθρογράφους της σαν το ΕΠΙΝ της Π.Π.Π.Α.ν. στην Ελεφάντη και το Βουλέλη και που φτάνει σε ακραία κορύφωση στην τρομαχτική δύναμη της ρώσικής εξίσωσης Αμερικής=Τουρκίας=επίθεσης. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για το ΝΑΤΟ, το οποίο πέφτει στην τραγελαφική αντίφαση στην Βαλκανία. Είναι σαφές διακρίσιμης η θέση για ύπαρξη ελληνικού ιμπεριαλισμού. Και αυτό ποτέ το ΚΚΕ μ-λ δεν τοποθετείται για άδικο και από τις δύο πλευρές», να αποφύγει το ρούφηγμά του στην τρομαχτική δύναμη της ρώσικής εξίσωσης Αμερικής=Τουρκίας=επίθεσης. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για το ΝΑΤΟ, το οποίο πέφτει στην τραγελαφική αντίφαση στη Βαλκανία. Είναι σαφές διακρίσιμης η θέση για ύπαρξη ελληνικού ιμπεριαλισμού. Και αυτό ποτέ το ΚΚΕ μ-λ δεν τοποθετείται για άδικο και από τις δύο πλευρές, δηλαδή όχι μόνο στη Βαλκανία, αλλά και στην Κύπρο, αλλά και στην Επιθετική θέση της Βαλκανίας... Σ’ αυτόν τον ανταγωνισμό ασφαλώ

ΟΠΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 6

αλλά κυρίως την προετοιμασία για αρκετά πιθανό σ' αυτή την περίπτωση ενδεχόμενο ελληνοτουρκικού πολέμου».

Εδώ ακριβώς βρίσκεται η ουσία της τοποθέτησης του ΝΑΡ. Σύμφωνα μ' αυτήν, στην επιθετική κίνηση του μετώπου Τουρκίας-Αμερικής δύο δρόμοι υπάρχουν για την «ελληνική ολιγαρχία»: Συμβιβασμός ή πόλεμος.

Συμβιβασμός σημαίνει υποταγή στον αμερικανοτουρκικό άξονα και πόλεμος σημαίνει «επιθετική πράσπιση των συμφερόντων της».

Άρα για το ΝΑΡ μια περίπτωση πολέμου υπάρχει στην αντιαμερικανική-αντιτούρκικη αντίσταση της ελληνικής αστικής τάξης.

Τώρα το ΝΑΡ φωνάζει: «Κάτω ο πόλεμος». Τι θα σήμαινε για κάθε λογικό άνθρωπο το σύνθημα αυτό στη συγκεκριμένη ανάλυση του ΝΑΡ; Ότι το ΝΑΡ κανονικά σ' δλα τα μέτρα της πιο άμεσης πολιτικής του δε θα έμπαινε στον αντιαμερικανισμό της «ελληνικής ολιγαρχίας», που, όπως λέει, φέρνει τον πόλεμο. Όμως η άμεση πολιτική του πλατφόρμα είναι ακριβώς η αντίθετη:

«Ένα τέτοιο κίνημα θα φιλοδοξεί να ασκήσει πολιτική, ιδεολογική και ηθική επιρροή και στο στρατευμένο κομμάτι της εργατικής τάξης και να συντονιστεί με όλες τις αντιπολεμικές, αντιυπεριαλιστικές, διεθνιστικές δυνάμεις της Τουρκίας και των Κούρδων. Άμεσοι στόχοι αυτού του κινήματος δεν μπορεί παρά να είναι η έξοδος από το ΝΑΤΟ, η απόσυρση των ελλήνων εθελοντών απ' όλες τις Νατοϊκές αποστολές, η μείωση των στρατιωτικών δαπανών κα της στρατιωτικής θητείας, ο σεβασμός των υφισταμένων συνόρων και η απομάκρυνση των αμερικανικων βάσεων από την Ελλάδα» (ΠΡΙΝ, 2 Φλεβάρη).

Και ακόμα:

«Η Ευρωπαϊκή Ένωση πρέπει να έχει μεγαλύτερη θέση στην αντιυπεριαλιστική πάλη. Κυρίως, η πάλη αυτή πρέπει να στερεωθεί στο εσωτερικό κάθε χώρας στο έδαφος της κόντρας ενάντια στον καπιταλιστικό εκσυγχρονισμό» (ΠΡΙΝ, 11 Φλεβάρη, από ύφρο του Π. Μαυρουδή).

Εδώ ακριβώς υπάρχει η αποκάλυψη του πραγματικού χαρακτήρα του ΝΑΡ, ενός χαρακτήρα που αναδείχνεται μέσα από την επιφανειακή θολούρα των θέσεών του. Τι ακριβώς λέει το ΝΑΡ;

Μέσα από τις σημειρινές τοποθετήσεις του ετοιμάζεται για τη μετατροπή της θέσης του για «δίκαιο» πόλεμο από τη μεριά της «αντιαμερικανικης-αντιυπεριαλιστικής Ελλάδας».

Και αυτό βρίσκεται στην πλατφόρμα του στο σημείο που μιλάει για «σεβασμό των υφιστάμενων συνόρων» παράλληλα με την τοποθέτηση ότι η Τουρκία για πρώτη φορά απειλεί τα σύνορα στο Αιγαίο. Ας μην είμαστε υποκριτές, κύριοι του ΝΑΡ.

Όταν έχει εκτίμηση ότι η υπεριαλιστική Ελλάδα σπρώχνει τη χώρα σ' έναν υπεριαλιστικό πόλεμο, τι σημαίνει η υπεράσπιση των συνόρων της υπεριαλιστικής χώρας; Δεν είναι ίδιο αυτό με την «υπεράσπιση της πατρίδας» των σοσιαλπατριωτών προδοτών της Β' Διεθνούς στον πρώτο υπεριαλιστικό πόλεμο;

Όμως το βασικό ζήτημα δεν είναι αυτό.

Το ΝΑΡ στην πλατφόρμα του βάζει σαν κεντρικό ζήτημα το χτύπημα του ΝΑΤΟ και των αμερικανικών βάσεων και στο εσωτερικό το χτύπημα του ευρωπαϊκού εκσυγχρονισμού. Πώς συμβιβάζεται αυτή η πλατφόρμα με τη θέση πως τον πόλεμο θα τον κάνει η επιθετική γραμμή της αντίθεσης μέσα στην ολιγαρχία στον τουρκοαμερικανικό άξονα, και μάλιστα ιδιαίτερα πώς συμβιβάζεται με τη θέση του ΝΑΡ «Κάτω ο πόλεμος»;

Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει καμία αντίφαση στο ΝΑΡ πάρα η αποκάλυψη του πραγματικού του ρόλου: Το ΝΑΡ χτυπώντας τις «φιλοτουρκικές», «φιλοαμερικανικές» και «φιλοευρωπαϊκές» δυνάμεις μέσα στην αστική τάξη δυναμώνει εκείνη τη γραμμή του πολέμου, όπως το ίδιο λέει, ενάντια στον τουρκοαμερικανικό άξονα.

Και ένας τέτοιος πόλεμος, στο βαθμό που θα υπερασπίζεται την εδαφική ακεραιότητα της χώρας, θα μετατραπεί σε δίκαιο-αντιυπεριαλιστικό πόλεμο από τη μεριά της Ελλάδας.

Αυτή η αλλαγή υπάρχει και προετοιμάζεται μέσα από τις σημειρινές αντιφάσεις της ανάλυσης και της γραμμής του ΝΑΡ.

Τώρα, ποιες είναι αυτές οι αντιτούρκικες-αντιαμερικανικές δυνάμεις μέσα στην αστική τάξη, αυτό είναι γνωστό στους αναγνώστες της Ν.Α. Είναι οι φιλορώσικες δυνάμεις του «ορθόδοξου τόξου», που σήμερα σ' όλους τους τόνους θέλουν να πάρουν «εκδίκηση» σπρώχνοντας τη χώρα στο ρώσικο στρατόπεδο της αδικίας, του φασισμού και του πολέμου. Αυτό το ρόλο εμπροσθιοφυλακής του ρώσικου υπεριαλισμού έχει αναλάβει το ΝΑΡ μέσα στο γενικό στρατόπεδο της επαναστατικής πρωτοπορίας, που σήμερα επιζητά αντιπολεμικές και αντιμιλιταριστικές διεξόδους.

ΟΣΕ

Όσον αφορά την τοποθέτηση της ΟΣΕ για το άνικο του πολέμου και από τις δύο πλευρές, δεν μπορούμε παρά να διαπιστώσουμε μια σημαντική διαφορά από τις αναλύσεις του ΝΑΡ. Η διαφορά αυτή φάνηκε όχι μόνο στη μη συμμετοχή της Ο.Σ.Ε στην «αντιπολεμική» διαδήλωση του ΝΑΡ και των άλλων τροτσικών στην αμερικανική πρεσβεία, αλλά και στην πιο κάτω τοποθέτηση:

«ΙΣΩΣ ΠΟΤΕ άλλοτε στο πρόσφατο παρελθόν να γράφτηκαν τόσα πολλά άρθρα σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα για το ρόλο των ΗΠΑ στην ελληνοτουρκική διαμάχη. Όλες οι «αναλύσεις» καλλιεργούν την εικόνα ότι η αμερικανική υπερδύναμη έχει διαλέξει τη μεριά της Τουρκίας απέναντι στην Ελλάδα.

Μ' αυτό τον τρόπο επιχειρούν να μας πείσουν ότι ο πόλεμος ενάντια στην Τουρκία είναι δήθεν αντιυπεριαλιστικός, ότι πίσω από την κάθε Τσιλέρ βρίσκεται ο εκάστοτε «πλανητάρχης». Όμως αυτή η εικόνα δεν είναι καθόλου σωστή» (Εργατική Αλληλεγγύη, 7 Φλεβάρη).

Και παρακάτω:

«Η εικόνα των μονίμων «φιλότουρκων» υπεριαλιστών το μόνο που κάνει είναι να δίνει συγχωράχτι στους έλληνες καπιταλιστές και τις κυνικές διεκδικήσεις τους. Πραγματική πάλη ενάντια στον πόλεμο και στον υπεριαλισμό σημαίνει σύγκρουση με τη δική μας άρχουσα τάξη και όχι υποστήριξη στον ανταγωνισμό και τις άδικες

διαμάχες της με τους Τούρκους ανταγωνιστές της».

Πράγματι, πρόκειται για μια αντιυπεριαλιστική τοποθέτηση που διαχωρίζει την ΟΣΕ απ' όλο το συρφετό των «επαναστατών» που στοιβάζονται στον περίβολο του Περισσού.

Όμως μόνο μ' έναν αντιυπεριαλιστική πόλεμο με τη θέση πως τον πόλεμο θα τον κάνει η επιθετική γραμμή της αντίθεσης μέσα στην ολιγαρχία στον τουρκοαμερικανικό άξονα, και μάλιστα ιδιαίτερα πώς συμβιβάζεται με τη θέση του ΝΑΡ «Κάτω ο πόλεμος»;

Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει καμία αντίφαση στο ΝΑΡ πάρα περιοχής όπου οι παγκόσμιες ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις έχουν πάρει εκρηκτική μορφή. Γιατί ακριβώς εδώ βρίσκεται το βασικό ζήτημα στο Αιγαίο και συνολικότερα στην ελληνοτουρκική σύγκρουση.

Το βασικό στοιχείο αυτής της σύγκρουσης είναι η επιθετικότητα του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού. Κέντρο αυτής της επιθετικότητας είναι η ίδια η Τουρκία και η γραμμή της περικύλωσής της που επιβάλλει ο ρώσικος υπεριαλισμός τόσο από τον ίδιο όσο και από τη Συρία, το Ιράν και το Ιράκ. Το πρόβλημα βρίσκεται δυτικά από το Αιγαίο, και ιδιαίτερα για τη διέλευση των ρώσικων πολεμικών και την επιτάχυνση της θερμής συγκρουσης.

Ο αμερικανικός υπεριαλισμός από την ίδια την υπεράσπιση των δικών του ταξικών συμφερόντων είναι υποχρεωμένος να κινείται σα συνδετικός κρίκος ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία, για να εξασφαλίσει τη σταθερότητα της νοτιοανατολικής πτέρυγας του ΝΑΤΟ. Μ' αυτή την έννοια είναι μέσα στα ίδια τα συμφέροντά του να επεμβαίνει σαν πυροσβέστης σε κάθε σπίθα πολέμου στην ελληνοτουρκική σύγκρουση.

Από την άλλη πλευρά, υπάρχει μια συγκεκριμένη γραμμή πολέμου που προωθεί ο ρώσικος υπεριαλισμός για τη διάσπαση του ΝΑΤΟ και της αμερικανικής κυριαρχίας στην περιοχή. Ο ρώσικος υπεριαλισμός είναι αυτός που οξύνει τις αντιπαραθέσεις ανάμεσα στις δύο χώρες αξιοποιώντας το σοβινισμό και στις δύο χώρες, Ελλάδα και Τουρκία.

Στην Ελλάδα η φιλοπόλεμη γραμμή μέσα στα πλαίσια της αστικής τάξης δεν είναι άλλη από τη γραμμή της «αντιτούρκικης στρατηγικής», που πρώτος έβαλε ο χαριές της ρώσικης υπερδύναμης Α. Παπανδρέου, προσπαθώντας να τραβήξει τον πληγωμένο από την τουρκική εισβολή στην Κύπρο ελληνικό σοβινισμό στον ίδιο προστάτη, που τότε λεγόταν σοσιαλιμπεριαλιστική ΕΣΣΔ και σήμερα νεοταρακή Ρωσία.

Ο ΡΩΣΟΚΙΝΕΖΙΚΟΣ ΑΞΟΝΑΣ ΕΝΙΣΧΥΕΤΑΙ

Βασικός στόχος της ρώσικης υπερδύναμης είναι η στρατηγική συμμαχία με τη σοσιαλιμπεριαλιστική Κίνα στην Ασία. Η Κίνα θέλει να κυριαρχήσει στον Ειρηνικό συντριβοντας την Ιαπωνία. Σε σχέση με τη Ρωσία παίζει το ρόλο που έπαιξε η φασιστική Ιταλία σε σχέση με τη χιτλερική Γερμανία.

Για χρόνια αυτός ο Άξονας εμποδίζοταν από τις διαφορές των δύο χωρών στο ζήτημα των συνόρων ανάμεσά τους, που επεκτείνονται σε ένα πλάτος 2.700 μιλίων. Ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός δούλεψε μεθοδικά τις σχέσεις του με την Κίνα και πρόσφατα κατέληξε σε στρατιωτική συμφωνία μαζί της για την παραγωγή ρωσικών μαχητικών αεροσκαφών προηγμένης τεχνολογίας τύπου SU-27. Σε εκτέλεση της συμφωνίας για την άδεια παραγωγής, που λέγεται ότι αξιζει 2 δισεκατομμύρια δολάρια, η Μόσχα θα προσφέρει στην Κίνα τεχνική βοήθεια και εκπαίδευση για την κατασκευή των SU-27, που είναι από τα πιο προηγμένα της ρώσικης πολεμικής αεροπορίας. Οι Κινέζοι ήδη έχουν 24 SU-27 από μία προηγούμενη αγορά.

Αυτή η εξέλιξη έχει ανησυχήσει ιδιαίτερα τις χώρες της Νοτιοανατολικής Ασίας, καθώς αλλάζει ραγδαία τους στρατιωτικούς συσχετισμούς στην περιοχή. Αυτές οι χώρες παρακολουθούν με έξαιρετη προσοχή τη συμπεριφορά της Κίνας απέναντι στην Ταϊβάν. Η τελευταία δέχεται καθημερινά τις απειλές και προκλήσεις της Κίνας για βίαιη κατάληψη και ενσωμάτωσή της. Ήδη η Ταϊβάν απάντησε στην προμήθεια της Κίνας 24 SU-27 από τη Ρωσία με την παραγγελία 150 F-16 απ' τις ΗΠΑ και 60 Μιράζ 2000 απ' τη Γαλλία, για να ενισχύσει την άμυνά της ενάντια στην κινέζικη σοσιαλιμπεριαλιστική απειλή, που γίνεται όλο και πιο ξετσίπωτη όσο δυναμώνει ο ρωσοκινεζικός άξονας.

Την άνοιξη ο Γέλτσιν -Μάρτη ή Απρίλη- θα επισκεφτεί την Κίνα για δεύτερη φορά από τότε που εκλέχτηκε πρόεδρος της Ρωσίας

το 1991. Εκεί θα υπογράψει τουλάχιστον 10 συμφωνίες για την εγκαθίδρυση «ενός νέου τύπου συνεργασίας». Κινέζοι διπλωμάτες δηλώνουν ότι θα υπογραφούν συμφωνίες ασφαλείας που θα αφορούν τη δημιουργία μιας θεμής γραμμής επικοινωνίας Μόσχας-Πεκίνου, την απομάκρυνση των συνοριακών στρατευμάτων, την πώληση προηγμένων ρώσικων SU-27 μαχητικών αεροσκαφών και μία κοινοπραξία θα επιτρέψει στην Κίνα να ξεκινήσει την κατασκευή τέτοιων αεροπλάνων στην Κίνα.

«Πρέπει να πούμε, ανατρέχοντας στην ιστορία, ότι η σχέση είναι καλύτερη από κάθε άλλη φορά», δηλώνει ο Ζου Λι, πρώτος γραμματέας του κινέζικου υπουργείου Εξωτερικών στο τμήμα Ανατολικοευρωπαϊκών και Κεντροασιατικών υποθέσεων.

Για να μην αφήσει καμία αμφιβολία σε ποια βάση και ενάντια σε ποιον γίνεται η ενότητα των δύο αντιδραστικών κρατών, ο Ζενγκ Γιου, αναπληρωτής διευθυντής του τομέα ρώσικων μελετών της κινέζικης Ακαδημίας Κοινωνικών Επιστημών (ιδρύματα που όπως και στη Ρωσία συνδέονται στενά με τις μυστικές υπηρεσίες και τα αντίστοιχα υπουργεία Εξωτερικών) δηλώνει:

«Και η Κίνα και η Ρωσία έχουν νιάσσει διπλωματική πίεση από τη Δύση. Συνεπώς η Κίνα και η Ρωσία έχουν καταφύγει στη συνεργασία και επιβεβαιώνουν τη σπουδαιότητα της σχέσης τους».

Παράλληλα, για να μην ανησυχήσουν τους δυτικούς ιμπεριαλιστές ρώσοι και κινέζοι τους βεβαιώνουν ότι αυτή η συνεργασία δεν αποτελεί απειλή για τους ίδιους. Όπως ο ρώσος πρεσβευτής στο Πεκίνο Ρογκάτσεφ, που λέει ότι «αυτή η συνεργασία δεν έχει καμία ιδεολογική βάση ή υπόβαθρο. Προορίζεται να αποκαταστήσει την ειρηνική συνύπαρξη. Έχουμε την κακοτυχία να πρέπει να διατηρούμε καλές σχέσεις με την Κίνα» λόγω των συνόρων μας, δηλώνει ειρωνικά ο Ρογκάτσεφ περιπαίζοντας τη Δύση.

(Τα στοιχεία είναι από τη Herald Tribune, 8 και 12 Φλεβάρη).

ΣΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ Η ΡΩΣΙΑ

Στα τέλη Γενάρη το Συμβούλιο της Ευρώπης με ψήφους 164 υπέρ, 35 κατά και 15 αποχές έκανε δεκτή την είσοδο της Ρωσίας στους κόλπους του.

Ένα χρόνο πριν είχε εμποδιστεί η ένταξη της λόγω της εισβολής στην Τσετσενία. Τώρα, μερικές μόνο μέρες μετά τη βάρβαρη επίθεση των Ρώσων στο χωριό Πιερβούμασκαγιε του Νταγκεστάν, η Ρωσία έγινε δεκτή.

Η ένταξη είναι αποτέλεσμα της συμφωνίας του Ντέιτον, του οικουμενικού διαμελισμού δηλαδή της Βοσνίας κάτω από την καθοδήγηση του σοσιαλιμπεριαλισμού. Χάρη στην παραπάνω συμφωνία η Ρωσία έκανε εισοδισμό στο ΝΑΤΟ και αναδείχθηκε σε συνδιαχειριστή με ΗΠΑ και Δ.

Ειρώπη του νέου, αλλαγμένου ευρωπαϊκού χάρτη, δηλαδή έγινε συνδιαχειριστής όλης της Ευρώπης. Τούτη η συνδιαχειρίση και η συνεχής πρόλαση των τσάρων είναι που έκανε το δήθεν φιλοδυτικό Γέλτσιν να δηλώνει με το ύφος μιας αληθινής υπερδύναμης ότι «το βασικό είναι ότι γίναμε δέκτοι. Τα υπόλοιπα είναι απλώς γραφειοκρατία» (Ελευθεροτυπία, 27 Γενάρη), αναφερόμενος στους όρους σεβασμού των ανθρώπων δικαιωμάτων που προκύπτουν από την εισδοχή της Ρωσίας στο Συμβούλιο της Ευρώπης. Σύμφωνα με την Κοινοβουλευτική Συνέλευση του Συμβουλίου δέχτηκε τους όρους αυτούς (25 συνολικά) με την αίτηση ένταξής της. Εδώ περιλαμβάνονται και οι σχέσεις της Ρωσίας με τους γείτονές της, δηλ. «να ρυθμίσεις διεθνείς, καθώς και τις εσωτερικές διενέξεις με ειρηνικά μέσα... Να ρυθμίσεις εκκρεμούσες μεθοριακές διενέξεις, σύμφωνα με τις αρχές του διεθνούς Δικαίου», αλλά και «να καταδικάσεις ως λανθασμένη την ιδέα της υπαρξής δύο διαφορετικών ειδών ζένων χωρών και την αντιμετώπιση ορισμένων από αυτές ως «εγγύες εξωτερικό»» (στο ίδιο).

Να, όμως, που ο Γέλτσιν φτύνει κατάμουτρα τους παχύδερμους Ευρωπαίους ξεσκίζοντας όρους και συμφωνίες σα μία περιττή γραφειοκρατία. Είναι η πολιτική και διπλωματική ισχύς της αληθινά κυριαρχης υπερδύναμης, που καταπατάει βάναυσα κάθε αρχή διεθνούς Δικαίου απέναντι σε πραγματικά αδύναμους εχθρούς της. Αφού οι ίδιοι έκαναν μια

ελεεινή υποχώρηση και δέχτηκαν σα μέλος τη Ρωσία χωρίς τη συνηθισμένη απάτηση για κάθε κράτος-μέλος, δηλ. το δικαίωμα των πολιτών της να φέρουν υποθέσεις ανθρώπινων δικαιωμάτων στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο! (Από άρθρο της Φλόρα Λιονίς, Herald Tribune, 2 Φλεβάρη).

Χρησιμοποιώντας τη διπρόσωπη τακτική των δήθεν καλών φιλοδυτικών που απειλούνται από τους «κακούς» ψευτοκομμουνιστές και φασίστες, ο Γέλτσιν φάναξε στους Δυτικούς: «Μη μας απομονώνετε, γιατί κινδυνεύουμε να καταστραφούμε κι εμείς κι εσείς», και η Ευρώπη υπάκουε υποτάχτηκε. Έτσι, βρέθηκε ο ρώσος αισθάντης τη σφαγή των Τσετσενών από το ρώσικο στρατό, να υποστηρίζει την ένταξη της Ρωσίας στο Συμβούλιο της Ευρώπης και ο πρόεδρος της Τσεχίας Χάβελ, συνεπής αντιρώσος, να χαιρετίζει την εισδοχή. Ενώ απ' την άλλη πλευρά βρέθηκαν οι «κόκκινοι» και ο ναζί Ζιρινόφσκι, που δηλώνει ότι «μια αρνητική ψήφος θα ήταν δώρο για μένα».

Είναι εντυπωσιακό ότι οι αντιπρόσωποι του Συμβουλίου της Ευρώπης δήλωσαν ότι δέχτηκαν έντονες πλέσεις από τις δυτικοευρωπαϊκές κυβερνήσεις τους να ψηφίσουν «ναι». Σπουδαίο ρόλο σ' αυτή την απόφαση έπαιξε ο πιστός σύμμαχος της Ρωσίας Κλίντον, όταν μετά από τηλεφωνική συνομιλία με το Γέλτσιν δήλωσε ότι ο ρώσος πρόεδρος είναι αφοσιωμένος στην οικονομική μεταρρύθμιση παρά την αποπομπή του επικεφαλής των ιδιωτικοποιήσεων Ανατόλι Τσουμπάι. Βεβαίωσε επίσης ότι ο ίδιος υποστηρίζει αποφασιστικά την προγραμματισμένη πίστωση IMF (Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου) εννέα δισεκατομμυρίων δολαρίων που θα απελευθερώσει τεράστια πρόσθετα κεφάλαια για τη Ρωσία.

Γεμάτοι αυταπάτες και τον τρόμο της επιστροφής στον ψυχρό πόλεμο που θα χαλάσει τον οικονομικό τους παράδεισο, οι δυτικοευρωπαϊκοί υπεριαλιστές δίνουν τα όπλα και τις σφαίρες στη Ρωσία, που θα τους σκοτώσει σε ένα όχι πολύ μακρινό διάστημα. Γιατί σα μέλος της Ευρώπης η Ρωσία γίνεται χίλιες φορές πιο επικίνδυνη και απειλητική.

Προχωράει το αντιΜΜΕ

Αυτή η υπόθεση με τη διοικητική διώξη των τηλεοπτικών σταθμών από το Ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο και την ποινική διώξη του ΣΚΑΪ βρωμάει.

Ασφαλώς τα κανάλια ήταν εμπρηστικά στις μέρες της Ίμια και σε μια δημοκρατική χώρα τέτοιοι προβοκάτορες σαν τους συντάχτες και τους βασικούς παρουσιαστές των ειδήσεων θα έπρεπε να βρίσκονται φυλακή, γιατί μπορούσαν να οδηγήσουν τη χώρα σε ανατίτο πόλεμο.

Όμως η διώξη του ΣΚΑΪ, που είναι και η πιο χαρακτηριστική, δε γίνεται για τον εμπρηστικό αντιτούρκικο λόγο του, αλλά γιατί δήθεν προδόθηκαν στρατιωτικά μυστικ

